

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 450

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 16 iunie 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 129 din 10 martie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar	2–4
Decizia nr. 154 din 24 martie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 338 alin. (1) din Codul penal	5–8
Decizia nr. 155 din 24 martie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 236 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală	8–11
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
342. — Hotărâre privind aprobarea stemei comunei Maliuc, județul Tulcea	11–12
418. — Hotărâre privind aprobarea modelului steagului orașului Cernavodă, județul Constanța	12–15
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
3.892. — Ordin al ministrului educației naționale și cercetării științifice pentru aprobarea listei nominale a beneficiarilor Legii nr. 269/2004 privind acordarea unui ajutor financiar în vederea stimulării achiziționării de calculatoare, pentru anul 2016	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 129

din 10 martie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1)—(3) din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, excepție ridicată din oficiu de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 9.051/2/2012 al acestei instanțe și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 789D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă că Ministerul Justiției a depus la dosar un punct de vedere, prin care solicită respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, arătând că asupra textului de lege criticat Curtea s-a mai pronunțat prin deciziile nr. 556 din 16 iulie 2015 și nr. 607 din 6 octombrie 2015.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 6 martie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 9.051/2/2012, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (1)—(3) din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar.** Excepția a fost invocată într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva hotărârii prin care s-a respins acțiunea care avea ca obiect anularea ordinului ministrului justiției, prin care s-au stabilit pentru reclamanta în cauză drepturile salariale începând cu data de 1 septembrie 2012, ca urmare a trecerii în tranșa de vechime în muncă de peste 20 de ani, și obligarea părâtului să emită un nou ordin prin care, la stabilirea drepturilor salariale, să fie avută în vedere majorarea în procent de 5% începând cu data de 1 septembrie 2012 ca urmare a trecerii în tranșa de vechime în funcție de peste 20 de ani.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 16 și art. 41 alin. (4) din Constituție, precum și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece instituie discriminări privind salarizarea personalului încadrat în funcții de execuție sau de conducere, care avansează, în raport cu data când sunt îndeplinite condițiile de avansare, respectiv în anul 2012 sau anterior acestei date.

7. Or, potrivit doctrinei dreptului muncii, pentru cel care prestează o activitate, salariul/remunerația reprezintă un raport între efortul depus și câștigul obținut. Din punct de vedere juridic, prestarea muncii și salarizarea sunt obligațiile principale ce rezultă din încheierea raportului juridic de muncă. Unul din principiile sistemului de salarizare din dreptul național, rezultat din art. 41 alin. (4) din Constituție și din art. 6 alin. (3) din Codul muncii este acela că, „*pentru muncă egală sau de valoare egală, plata trebuie să fie egală*”. Or, acest principiu de ordine publică, constituțională, exclude orice discriminare în materia salarizării, astfel încât diferențierile de salarizare la același angajator nu se justifică.

8. În speță, diferența de salarizare care rezultă din aplicarea prevederilor criticate, este nejustificată obiectiv și rezonabil, criteriul temporal nefiind identificat ca sursă constituțională pentru acordarea unor salarii/remunerații diferite. Elementele care determină în mod necesar valoarea salariului/remunerației sunt: felul muncii, cerințele de calificare profesională și condițiile de muncă. Astfel, numai aceste elemente au caracter obiectiv și pot conduce la salarizare diferită. Prin norma criticată, s-a instituit un criteriu care nu poate justifica obiectiv și rezonabil diferența de salarizare între judecători, procurori sau orice altă categorie de personal din sistemul public, atunci când îndeplinesc aceeași funcție, la același nivel al instanței de jurisdicție, și au aceeași calificare profesională.

9. Principiul egalității, astfel cum s-a arătat și în jurisprudența Curții Constituționale, nu are semnificația omogenității, însă, în cazul de față, se apreciază că tratamentul juridic diferențiat înfrânge principiul consacrat de art. 16 din Constituție și de art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, norme care interzic discriminarea pentru criteriile enunțate în cuprinsul lor, precum și pentru orice alte situații. Se precizează că jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului este obligatorie în baza art. 11 din Constituție, și că lista drepturilor ocrotite de art. 14 din Convenție are caracter indicativ, iar nu limitativ, caracter ilustrat de adverbul „în special”.

10. Astfel, prin această modalitate de reglementare, s-a ajuns la situația ca o persoană care are aceeași funcție, prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă sau în funcție, să primească un salariu cu 2,5% mai puțin. În aceste circumstanțe, se consideră că legiuitorul național a adoptat un text normativ care a creat discriminare între salariații aparținând aceleiași categorii profesionale, care îndeplinesc aceeași funcție, au același nivel de studii, aceeași calificare profesională și au aceeași vechime în muncă sau profesie.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale în materie.

13. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât creează diferențiere de salarizare între persoanele care au aceeași vechime și îndeplinesc aceeași funcție, fără să existe o justificare obiectivă și rezonabilă, încălcând astfel egalitatea de tratament în stabilirea salariului, consacrată de art. 41 alin. (4) din Constituție, de art. 6 alin. (3) din Codul muncii, de art. 1 alin. (2) lit. i) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 și de art. 23 pct. 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului. Cu privire la principiul egalității de tratament, arată că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului (Hotărârea din 28 mai 1995, pronunțată în Cauza *Incze împotriva Austriei*, Hotărârea din 18 februarie 1991, pronunțată în Cauza *Fredin împotriva Suediei*, paragraful 60, Hotărârea din 23 iunie 1993, pronunțată în Cauza *Hoffmann împotriva Austriei*, paragraful 31, Hotărârea din 28 septembrie 1995, pronunțată în Cauza *Spadea și Scalabrino împotriva Italiei*), precum și jurisprudenței Curții Constituționale (Decizia nr. 2 din 17 ianuarie 2013), diferența de tratament devine discriminare, atunci când autoritățile statale introduc distincții între situații analoage sau comparabile, fără ca ele să se bazeze pe o justificare obiectivă și rezonabilă. În acest context, potrivit principiului „*la muncă egală, remunerație egală*”, dacă felul muncii este același, dacă cerințele și condițiile de muncă sunt aceleași, dacă munca este egală sau de valoare egală, diferențierile de salarizare nu se justifică.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele transmise de Ministerul Justiției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum este reținut în încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 6 alin. (1)–(3) din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 887 din 14 decembrie 2011. Legea nr. 283/2011, prin articolul său unic, pe de-o parte, modifică titlul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010, titlu care va avea următorul cuprins: „*Ordonanță de urgență pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar*”, iar, pe de

altă parte, introduce un nou articol, art. II în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, care cuprinde art. 6, cu următorul conținut:

„*Art. II. — Pentru anul 2012 se aprobă instituirea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, după cum urmează: [...]*”

Art. 6. — (1) În anul 2012, avansarea personalului încadrat pe funcții de execuție în gradația corespunzătoare tranșei de vechime în muncă se face prin încadrarea în clasele de salarizare corespunzătoare vechimii în muncă dobândite, prevăzute la art. 11 alin. (3) din Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările ulterioare, personalul beneficiind de o majorare a salariului de bază avut, corespunzător numărului de clase de salarizare succesive suplimentare multiplicat cu procentul stabilit la art. 10 alin. (5) din legea sus-menționată, fără acordarea salariului corespunzător coeficientului de ierarhizare aferent noii clase de salarizare.

(2) În anul 2012, prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător personalului de conducere, precum și la trecerea într-o altă tranșă de vechime în funcție personalului care ocupă funcții din cadrul familiei ocupaționale «Justiție».

(3) Personalul care, în cursul anului 2012, desfășoară activități noi care presupun, potrivit Legii-cadru nr. 284/2010, cu modificările ulterioare, acordarea unor clase de salarizare succesive celei deținute pentru funcția respectivă beneficiază de o majorare a salariului de bază, respectiv a soldei/salariului de funcție, corespunzător numărului de clase de salarizare suplimentare multiplicat cu procentul stabilit la art. 10 alin. (5) din legea sus-menționată.”

17. Prin urmare, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie art. II art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 10 septembrie 2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011.

18. Prevederile de lege criticate au avut o aplicabilitate temporară, pentru anul 2012, însă, cu toate acestea, continuă să își producă efectele juridice în cauza în care s-a invocat excepția de neconstituționalitate, astfel încât, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale (a se vedea Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011), Curtea urmează a analiza constituționalitatea acestora.

19. Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, care a sesizat din oficiu Curtea, susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 11 referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii, art. 41 alin. (4) potrivit căroră „*la muncă egală, femeile au salariu egal cu bărbații*”, precum și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la nediscriminare.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate Curtea constată că autorul critică, în esență, diferențele de salarizare între persoanele care ocupă aceeași funcție.

21. Curtea s-a mai pronunțat asupra art. II art. 6 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, excepție ridicată din oficiu de Înalta Curte de Casație și Justiție, având o motivare similară, prin deciziile nr. 556 din 16 iulie 2015 și nr. 607 din 6 octombrie 2015, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 630 din 19 august 2015 și nr. 883 din 25 noiembrie 2015.

22. Cu acele prilejuri, Curtea a făcut referire la jurisprudența sa, respectiv Decizia nr. 343 din 17 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 din 30 iulie 2014, Decizia nr. 311 din 28 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 462 din 26 iunie 2015, și Decizia nr. 475 din 16 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 605 din 11 august 2015, decizii prin care a constatat că prevederile art. II art. 6 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

23. Curtea a reținut, de asemenea, că soluția legislativă cuprinsă în art. II art. 6 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, referitoare la drepturile salariale convenite ca urmare a trecerii într-o altă tranșă de vechime în muncă/funcție, se regăsește și în cuprinsul art. 6 alin. (1) și (3) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010, prevederi de lege care au constituit, la rândul lor, obiect al controlului de constituționalitate. În acest sens este, spre exemplu, Decizia nr. 536 din 14 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 629 din 19 august 2015, prin care Curtea a constatat că aceste din urmă prevederi nu contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 41 alin. (4) privind egalitatea de salarizare între femei și bărbați și nici celor ale art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la interzicerea discriminării.

24. În esență, prin deciziile mai sus menționate, Curtea a constatat că diferențele de salarizare apărute sunt rezultatul schimbărilor legislative care au intervenit de-a lungul timpului în această materie, în special între legislația anterioară anului 2010 și cea ulterioară acestui an, iar nu ca urmare a neacordării în anii 2012, 2013 și 2014 a salariului corespunzător coeficientului

de ierarhizare aferent clasei de salarizare, prevăzut de Legea-cadru nr. 284/2010.

25. De asemenea, Curtea a reținut că avansarea personalului încadrat pe funcții de execuție/conducere în gradația corespunzătoare tranșei de vechime în muncă și calculul indemnizațiilor potrivit acestor gradații se fac potrivit normelor juridice în vigoare la data unei astfel de avansări, cuantumurile care ar fi putut fi calculate potrivit legislației aplicabile anterior acestei date neavând regimul juridic al unor drepturi câștigate.

26. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea a reținut că situația diferită în care se află cetățenii, în funcție de reglementarea aplicabilă potrivit principiului *tempus regit actum*, nu poate fi privită ca o încălcare a dispozițiilor constituționale care consacră egalitatea în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și discriminări (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 20 din 2 februarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 18 februarie 2000, sau Decizia nr. 820 din 9 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 18 ianuarie 2007).

27. Cu privire la critica referitoare la încălcarea art. 41 alin. (4) din Constituție, potrivit căruia, la muncă egală, femeile au salariul egal cu bărbații, prin deciziile menționate, Curtea a constatat că aceasta nu poate fi reținută, de vreme ce textul de lege criticat reglementează modul de calcul al majorării salariale în cazul avansării într-o altă treaptă de vechime în muncă, fără a institui discriminări pe criteriul de sex.

28. Curtea a subliniat, totodată, faptul că legiuitorul poate interveni oricând, din rațiuni ce țin de politica economico-financiară a statului, cu reglementarea unor criterii de avansare și a unor metodologii de calcul al indemnizațiilor obținute în urma avansării, ce devin aplicabile de la data intrării lor în vigoare, înlocuind vechile norme având același obiect, pe care le abrogă.

29. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

30. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată din oficiu de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 9.051/2/2012 și constată că prevederile art. II art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 10 martie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 154

din 24 martie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 338 alin. (1) din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 338 alin. (1) din Codul penal, excepție ridicată de Sergiu Dîrstaru în Dosarul nr. 8.114/204/2014 al Judecătoriei Câmpina — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 928D/2015.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 338 alin. (1) din Codul penal. Arată, astfel, că autorul excepției critică incriminarea faptei de părăsire a locului accidentului, pe motiv că textul de lege criticat nu definește noțiunea de „*accident de circulație*”, pe care o utilizează, ceea ce îl obligă pe destinatarul normei la un efort de interpretare suplimentar, de natură a afecta previzibilitatea respectivei norme. Deși autorul excepției nu ignoră faptul că sintagma pe care o critică este definită de art. 75 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, consideră, totuși, că și această definiție are o problemă, deoarece folosește termenul de „*rănire*”, care nu oferă niciun reper obiectiv în scopul normării conduitei. Astfel, autorul excepției susține că era mai bună reglementarea anterioară, care devenea previzibilă cu ajutorul Deciziei nr. LXVI (66) din 15 octombrie 2007, pronunțată în recurs în interesul legii de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite. Reprezentantul Ministerului Public consideră că aceste critici sunt nefondate, întrucât este de notorietate jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului potrivit căreia legea nu poate fi exhaustivă, neputând norma toate ipotezele pe care realitatea, la un moment dat, le concretizează, astfel că legea respectă cerința de calitate a previzibilității în măsura în care poate fi deslușită cu ajutorul unei jurisprudențe constante în materia respectivă ori cu ajutorul unor specialiști ai dreptului. În plus față de aceste considerente cu valoare de principiu, arată că destinatarii textului de lege criticat desfășoară o activitate cu risc permis, motiv pentru care sunt supuși unor forme de școlarizare și unor examene. Prin urmare, avem de-a face cu persoane formate, avizate și diligente, care, pe durata deținerii permisului de conducere, sunt obligate să rămână la curent cu dispozițiile legale în materie. Totodată, dincolo de cadrul normativ în materie de circulație pe drumurile publice, cu privire la care există o obligație legală de informare, menționează că internetul oferă — la o simplă căutare după sintagma „*accident de circulație*” — numere de urgență naționale și locale pentru obținerea de informații cu privire la acest gen de evenimente,

inclusiv explicarea procedurilor pe înțelesul tuturor celor interesați. În aceste condiții, nu există niciun motiv pentru autorul excepției să susțină că nu poate să își normeze conduita în conformitate cu dispozițiile de lege criticate. În ceea ce privește Decizia nr. LXVI (66) din 15 octombrie 2007, pronunțată în recurs în interesul legii de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite, arată că aceasta nu era în afara oricăror critici, având în vedere că instanța supremă stabilise că este accident de circulație doar acel eveniment care produce vătămări integrității corporale sau sănătății uneia sau mai multor persoane, ce necesită pentru vindecare îngrijiri medicale mai mult de 10 zile, ceea ce înseamnă că autorul accidentului, examinând victima, decidea dacă aceasta are nevoie de 10 zile de îngrijiri medicale sau de mai puține. Astfel, autorul accidentului, presupus autor al infracțiunii de părăsire a locului accidentului, devenea judecător al propriei cauze. Pentru acest motiv, consideră că decizia mai sus menționată nu ar trebui să mai producă efecte și nici să mai fie pronunțată una similară. Reprezentantul Ministerului Public concluzionează că textul de lege criticat și toate normele tehnice și de punere în aplicare, inclusiv cele de publicitate prin rețeaua internet, asigură unei persoane interesate și diligente toate reperele pentru a-și norma conduita.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 30 aprilie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 8.114/204/2014, **Judecătoria Câmpina — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 338 alin. (1) din Codul penal**. Excepția a fost ridicată de Sergiu Dîrstaru cu ocazia soluționării unei cauze având ca obiect tragerea la răspundere penală pentru săvârșirea infracțiunii de părăsire a locului accidentului, prevăzută și pedepsită de art. 338 alin. (1) din Codul penal.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că art. 338 alin. (1) din Codul penal încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) privind principiul legalității și ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportate la prevederile art. 7 paragraful 1 referitor la principiul legalității incriminării și pedepsei din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu satisface exigențele de concizie, claritate și previzibilitate pentru a fi considerat o normă în sensul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia o reglementare constituie o normă dacă, prin modul de formulare, este suficient de clară, concisă și previzibilă, astfel încât destinatarul ei să poată, la nevoie apelând la sfatul unor juriști, să prevadă consecințele acțiunilor sau inacțiunilor sale și să-și poată conforma conduita prescripțiilor acesteia. Arată că, față de vechea reglementare a infracțiunii de părăsire a locului accidentului, cuprinsă în art. 89 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, care includea cerința esențială ca accidentul de circulație să aibă drept urmare uciderea sau vătămarea integrității corporale ori a sănătății uneia sau mai multor persoane — cu clarificările aduse, în acest caz, prin Decizia nr. LXVI (66) din 15 octombrie 2007, pronunțată în recurs în interesul legii de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secțiile Unite (publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008) — ori ca accidentul să fie urmarea unei infracțiuni, cerință ce reprezenta un reper obiectiv în funcție de care destinatarul normei putea să-și adapteze conduita pentru a nu comite fapta prevăzută de legea penală, noua incriminare a infracțiunii în discuție nu mai instituie astfel de cerințe, ci se mărginește la a statua că părăsirea locului oricărui accident de circulație realizează elementul material al laturii obiective a respectivei infracțiuni. O atare situație reclamă, din partea interpretului normei penale speciale, ca acesta să recurgă, prin metoda interpretării sistematice, ca urmare a unei tehnici de reglementare criticabile, la o normă extrapenală, pentru lămurirea sensului noțiunii de „*accident de circulație*”, pe care textul de incriminare nu o definește, din perspectiva urmărilor obiective. Arată că, potrivit art. 75 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, accidentul de circulație este definit ca acel eveniment care întrunește cumulativ trei condiții: s-a produs pe un drum deschis circulației publice ori și-a avut originea într-un asemenea loc; a avut ca urmare decesul, rănirea uneia sau a mai multor persoane ori avarierea a cel puțin unui vehicul sau alte pagube materiale; în eveniment a fost implicat cel puțin un vehicul în mișcare. Dacă decesul unei persoane nu ridică probleme, din punct de vedere al predictibilității normei, noțiunea de „*rănire*” nu reprezintă un reper obiectiv de conformare a conduitei destinatarului normei, neavând o definiție juridică. Termenul de „*rană*” are în vedere, în limbajul comun, orice traumă, ușoară sau gravă, de natură fizică sau psihică (morală). Este evident că o rană serioasă de natură fizică poate reprezenta un reper obiectiv în aprecierea urmărilor unui accident de circulație, având în vedere definițiile legale conținute de art. 193 alin. (2), art. 194 și art. 196 din Codul penal. Consideră însă că este greu de admis că o traumă fizică ușoară, fără modificări perceptibile cu propriile simțuri, și, cu atât mai mult, una morală ar putea să ofere autorului actului de conduită interzis de lege acea previzibilitate de natură a-l pune în situația de a evita tragerea la răspundere penală. În fine, susține că, în cauză, sunt aplicabile, *mutatis mutandis*, considerentele Deciziei nr. 732 din 16 decembrie 2014, prin care Curtea Constituțională a constatat că sintagma „*la momentul prelevării mostrelor biologice*” din cuprinsul dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal este neconstituțională, întrucât în ambele cazuri legiuitorul a acordat relevanță penală unor urmări ale accidentului de circulație, care nu sunt definite nici în legea penală și nici într-o altă lege, și care, prin sensul lor comun, împiedică destinatarul normei penale să prevadă consecințele nerespectării acesteia.

6. Judecătoria Câmpina — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, nefiind încălcate prevederile constituționale și convenționale invocate, întrucât dispozițiile de lege criticate se coroborează cu cele ale art. 338 alin. (3) din Codul penal, care circumstanțiază împrejurările în care fapta de părăsire a locului accidentului este incriminată. Astfel, referitor la susținerile autorului excepției în sensul că noțiunea de „*rănire*”, regăsită în art. 75 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, nu este definită prin nicio normă penală generală sau specială, din dispozițiile art. 338 alin. (3) lit. a) din Codul penal rezultă că legiuitorul a înțeles să incrimineze părăsirea locului accidentului în orice situații în care nu s-au produs doar pagube materiale, având loc o coliziune între un vehicul în mișcare și o persoană, întrucât integritatea fizică a unei persoane poate fi afectată chiar dacă nu există modificări perceptibile cu propriile simțuri, ci numai după examinarea medicală a acesteia.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 338 alin. (1) din Codul penal este neîntemeiată. În acest sens, arată că nu este obligatorie definirea tuturor termenilor folosiți în descrierea unei infracțiuni în Codul penal, fiind suficientă aplicarea normei generale, de drept comun, cuprinsă, în acest caz, în art. 75 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, care definește „*accidentul de circulație*”. De asemenea, completări privind conținutul normei de incriminare de la alin. (1) al art. 338 din Codul de procedură penală sunt cuprinse chiar în același articol, la alin. (3), care precizează ipotezele în care fapta descrisă la alin. (1) nu constituie infracțiune, astfel încât nu se poate susține lipsa de previzibilitate a textului de incriminare.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 338 alin. (1) din Codul penal, care au următorul cuprins: „*Părăsirea locului accidentului, fără încuviințarea poliției sau a procurorului care efectuează cercetarea locului faptei, de către conducătorul vehiculului sau de către instructorul auto, aflat în procesul de instruire, ori de către examinătorul autorității competente, aflat în timpul desfășurării probelor practice ale examenului pentru obținerea permisului de conducere, implicat într-un accident de circulație, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani.*”

12. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind principiul legalității și ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportate la prevederile art. 7 paragraful 1 referitor la principiul legalității incriminării și pedepsei din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că situația premisă a infracțiunii de părăsire a locului accidentului, prevăzută de art. 338 alin. (1) din Codul penal, constă în existența unui accident de circulație. Din motive de tehnică legislativă, pentru a nu încălca inutil textul incriminării, noțiunea de „*accident de circulație*” nu este explicitată în norma de incriminare, având în vedere că este definită în art. 75 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, care constituie reglementarea-cadru în materia circulației pe drumurile publice. Astfel, potrivit dispozițiilor art. 75 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/1992, republicată, accidentul de circulație este evenimentul care întrunește cumulativ următoarele condiții: a) s-a produs pe un drum deschis circulației publice ori și-a avut originea într-un asemenea loc; b) a avut ca urmare decesul, rănirea uneia sau a mai multor persoane ori avarierea a cel puțin unui vehicul sau alte pagube materiale; c) în eveniment a fost implicat cel puțin un vehicul în mișcare.

14. Elementul material al laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 338 alin. (1) din Codul penal constă în acțiunea de părăsire a locului accidentului, care se poate realiza în două modalități, respectiv printr-un act de comisiune, ce presupune

plecarea efectivă de la locul accidentului, și prin acte de omisiune — neîntoarcerea la locul accidentului a persoanei care l-a părăsit legal, în baza dispozițiilor art. 338 alin. (3) lit. b) sau c), ori neoprirea la locul accidentului. Urmarea imediată în cazul acestei infracțiuni o reprezintă crearea unei stări de pericol pentru relațiile sociale privitoare la siguranța circulației pe drumurile publice, relații ocrotite prin norma de incriminare, iar legătura de cauzalitate între acțiunea incriminată de lege și urmarea imediată nu mai trebuie dovedită, întrucât rezultă din materialitatea faptei.

15. Anterior noului Cod penal, fapta de părăsire a locului accidentului era incriminată de dispozițiile art. 89 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, republicată, iar alineatele (3), (4) și (5) ale aceluiași articol stabileau trei cauze de nepedepsire. Art. 89 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, republicată, a fost abrogat prin art. 121 pct. 3 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012. De menționat că, potrivit reglementării anterioare, era sancționată doar fapta persoanei implicate într-un accident de circulație în urma căruia a rezultat uciderea sau vătămarea integrității corporale ori a sănătății uneia sau mai multor persoane ori dacă accidentul s-a produs ca urmare a unei infracțiuni. Așadar, vechea reglementare condiționa existența infracțiunii de gravitatea și urmările accidentului produs, pe când textul de lege criticat nu face nicio deosebire sub acest aspect.

16. Curtea reține că dispozițiile alineatului (1) al art. 338 din Codul penal se coroborează, însă, cu cele ale alineatului (3) lit. a) din același articol, care exclud din sfera de existență a infracțiunii fapta de părăsire a locului accidentului de circulație în situația în care acesta din urmă a produs „doar pagube materiale”, împrejurare ce constituie o cauză justificativă specială. Alte trei cauze justificative speciale sunt prevăzute de art. 338 alin. (3) lit. b), c) și d) din Codul penal și sunt identice cu cele prevăzute în alin. (3), (4) și (5) ale art. 89 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, republicată, referindu-se la următoarele împrejurări: conducătorul vehiculului, în lipsa altor mijloace de transport, transportă el însuși persoanele rănite la cea mai apropiată unitate sanitară în măsură să acorde asistență medicală necesară și la care a declarat datele personale de identitate și numărul de înmatriculare sau înregistrare a vehiculului condus, consemnate într-un registru special, dacă se înapoiază imediat la locul accidentului; conducătorul autovehiculului cu regim de circulație prioritară anunță de îndată poliția, iar după terminarea misiunii se prezintă la sediul unității de poliție pe a cărei rază de competență s-a produs accidentul, în vederea întocmirii documentelor de constatare; victima părăsește locul faptei, iar conducătorul de vehicul anunță imediat evenimentul la cea mai apropiată unitate de poliție. Prin urmare, singura împrejurare cu caracter de nouitate vizează situația prevăzută de art. 338 alin. (3) lit. a) din Codul penal — în care în urma accidentului s-au produs doar pagube materiale — situație ce trebuia reglementată expres, în condițiile în care incriminarea stabilită de art. 338 alin. (1) din Codul penal nu distinge cu privire la gravitatea accidentului.

17. Din coroborarea dispozițiilor alineatului (1) cu cele ale alineatului (3) lit. a) din art. 338 al Codului penal, rezultă că legiuitorul a înțeles să incrimineze fapta de părăsire a locului accidentului în orice situație în care respectivul eveniment rutier a avut ca urmare decesul sau rănirea uneia sau a mai multor persoane, prin „rănire” înțelegându-se orice atingere adusă integrității corporale sau sănătății unei persoane, indiferent de gravitate. Curtea reține că integritatea corporală și sănătatea unei persoane implicate într-un accident de circulație pot fi afectate chiar dacă nu apar imediat modificări perceptibile cu ajutorul simțurilor, ci este necesară, în acest sens, examinarea medicală a victimei accidentului.

18. Față de cele de mai sus, Curtea constată că dispozițiile art. 338 alin. (1) din Codul penal nu aduc nicio atingere prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind principiul legalității și ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportate la prevederile art. 7 paragraful 1 referitor la principiul legalității incriminării și pedepsei din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu au o formulare neclară, ambiguă și imprevizibilă pentru un cetățean care nu dispune de pregătire juridică, ci, dimpotrivă, îndeplinesc cerințele de claritate, accesibilitate și previzibilitate a legii. În plus, destinatarii textului de lege criticat desfășoară o activitate cu risc permis, scop în care sunt supuși unor forme de școlarizare, așa încât este vorba de persoane avizate și diligente, care, pe durata deținerii permisului de conducere, au obligația de a rămâne la curent cu normele legale în materie. În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat, în jurisprudența sa, că art. 7 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră principiul legalității incriminării și pedepsei (*nullum crimen, nulla poena sine lege*) — pe lângă interzicerea, în mod special, a extinderii conținutului infracțiunilor existente asupra unor fapte care, anterior, nu constituiau infracțiuni —, instituie și cerința potrivit căreia legea trebuie să definească în mod clar infracțiunile și pedepsele aplicabile, această cerință fiind îndeplinită atunci când un justițiabil are posibilitatea de a cunoaște, din însuși textul normei juridice pertinente, la nevoie cu ajutorul din interpretării acesteia de către instanțe și în urma obținerii unei asistențe judiciare adecvate, care sunt actele și omisiunile ce pot angaja răspunderea sa penală și care este pedeapsa pe care o riscă în virtutea acestora. Totodată, Curtea de la Strasbourg a reținut că noțiunea de „drept” folosită la art. 7 corespunde celei de „lege” care apare în alte articole din Convenție și înglobează atât prevederile legale, cât și practica judiciară, presupunând cerințe calitative, îndeosebi cele ale accesibilității și previzibilității (Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, Hotărârea din 22 iunie 2000, pronunțată în Cauza *Coëme și alții împotriva Belgiei*, paragraful 145, Hotărârea din 7 februarie 2002, pronunțată în Cauza *E.K. împotriva Turciei*, paragraful 51, Hotărârea din 29 martie 2006, pronunțată în Cauza *Achour împotriva Franței*, paragrafele 41 și 42, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 33 și 34, Hotărârea din 12 februarie 2008, pronunțată în Cauza *Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 140, Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Sud Fondi srl și alții împotriva Italiei*, paragrafele 107 și 108, Hotărârea din 17 septembrie 2009, pronunțată în Cauza *Scoppola împotriva Italiei (nr. 2)*, paragrafele 93, 94 și 99, Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 78, 79 și 91). Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că semnificația noțiunii de previzibilitate depinde într-o mare măsură de conținutul textului despre care este vorba și de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor săi. Principiul previzibilității legii nu se opune ideii ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la îndrumări clarificatoare pentru a putea evalua, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-o anumită faptă. Este, în special, cazul profesioniștilor, care sunt obligați să dea dovadă de o mare prudență în exercitarea profesiei lor, motiv pentru care se așteaptă din partea lor să acorde o atenție specială evaluării riscurilor pe care aceasta le prezintă (*Cantoni*, paragraful 35, *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 35, *Sud Fondi srl și alții împotriva Italiei*, paragraful 109).

19. Având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, Curtea de la Strasbourg a reținut că formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depind de practică. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv într-o normă de drept penal. Nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna. Din nou, deși certitudinea este extrem de dezirabilă, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă, or, legea trebuie să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație. Rolul

decizional conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor, dezvoltarea progresivă a dreptului penal prin intermediul jurisprudenței ca izvor de drept fiind o componentă necesară și bine înrădăcinată în tradiția legală a statelor membre. Prin urmare, art. 7 paragraful 1 din Convenție nu poate fi interpretat ca interzicând clarificarea graduală a regulilor răspunderii penale pe calea interpretării judiciare de la un caz la altul, cu condiția ca rezultatul să fie coerent cu substanța infracțiunii și să fie în mod rezonabil previzibil (Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *S.W. împotriva Regatului Unit*, paragraful 36, *Dragotoniou și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 36 și 37, *Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 141, *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 92 și 93).

20. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Sergiu Dîrstaru în Dosarul nr. 8.114/204/2014 al Judecătoriai Câmpina — Secția penală și constată că dispozițiile art. 338 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriai Câmpina — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 martie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 155

din 24 martie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 236 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procurorul Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 236 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Adrian Marcu în Dosarul nr. 1.591/107/2015 al Tribunalului Alba — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 930D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 236 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală. Astfel, arată că prelungirea măsurii arestării preventive intervine în momentul la care expiră durata anterioară, iar încheierea prin care judecătorul de drepturi și libertăți admite propunerea de prelungire a măsurii stabilește și data de la care începe să curgă termenul de prelungire sau oferă suficiente repere pentru determinarea acestei date, astfel că nu există niciun echivoc, în acest sens, cu privire la dispozițiile de lege criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 12 mai 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.591/107/2015, **Tribunalul Alba — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate**

a dispozițiilor art. 236 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală. Excepția a fost ridicată de Adrian Marcu cu ocazia soluționării unei cereri de prelungire a măsurii arestării preventive.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 236 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală încalcă prevederile constituționale referitoare la libertatea individuală, dreptul la liberă circulație, viața intimă, familială și privată, libertatea întrunirilor, dreptul la muncă, condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, întrucât nu stabilesc în mod clar și neechivoc data de la care începe să curgă termenul de prelungire a arestării preventive a inculpatului. Astfel, arată că, în condițiile art. 234 alin. (5) din Codul de procedură penală, atunci când, în aceeași cauză, se găsesc mai mulți inculpați arestați pentru care durata arestării preventive expiră la date diferite, iar propunerea de prelungire a arestării privește toți inculpații, „este evident că duratele de prelungire sunt determinate diferit de către instanța de judecată, sentința pronunțată în cauză producându-și efecte treptat, cu termene începând de la câteva zile până la câteva săptămâni”. Consideră că, „în acest context, până la intrarea în vigoare a sentinței de prelungire, cu privire la aplicabilitatea acesteia pot interveni fie cauze independente de voința inculpatului, cum ar fi decesul acestuia, ce ar face inaplicabilă sentința, dar care are caracter executoriu, fie cauze ce depind de voința inculpatului, cum ar fi soluționarea și admiterea unei cereri de revocare ori înlocuire a arestului preventiv ce poate fi soluționată definitiv până la data aplicării sentinței de prelungire a arestării. În acest caz, ar fi în vigoare două sentințe care nu se pot concilia și a căror forță executorie nu poate fi determinată ca și aplicabilitate, întrucât legiuitorul nu a stabilit care are forță probantă mai mare și în acest fel ar crea o noua procesualitate”. Susține că este imperios necesar a se stabili, prin dispozițiile de lege criticate, data de la care începe să curgă termenul de 30 de zile, apreciind că aceasta nu poate fi decât „data pronunțării sentinței”. Având în vedere dispozițiile art. 233 alin. (2) din Codul de procedură penală, potrivit cărora termenul pentru care se dispune arestarea preventivă curge de la data punerii în executare a măsurii față de inculpatul arestat preventiv, autorul excepției consideră că, în cazul prelungirii măsurii arestării preventive, „termenul ar trebui să curgă de la data pronunțării sentinței de prelungire rămasă definitivă, executarea depinzând doar de momentul punerii în executare față de inculpat, și numai în condițiile în care acesta se sustrage de la urmărirea penală — de la momentul în care este prins și încarcerat”. Susține că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale numai în măsura în care nu stabilesc data de la care începe să curgă termenul de prelungire a arestării preventive. Invocă, în acest sens, Decizia nr. 361 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 419 din 12 iunie 2015, prin care Curtea a constatat că dispozițiile art. 222 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale.

6. **Tribunalul Alba — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, dispozițiile art. 236 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală fiind previzibile. În acest sens, arată că durata prelungirii arestării preventive se întinde până la sfârșitul celor 30 zile stabilite cu autoritate de lucru judecat, chiar dacă propunerea de prelungire se formulează cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei anterioare, conform art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală. Această normă are în vedere rațiuni de bună desfășurare a judecății pentru ca, în acest interval, să poată fi soluționată și o eventuală contestație împotriva soluției date în prelungire de către instanța de fond. Aceleași rațiuni există și în cazul procedurii de la art. 234 alin. (5) din Codul de procedură penală, în cazul inculpaților cărora le expiră durata arestării/prelungirii anterioare la date diferite, în sensul că se va soluționa propunerea de prelungire

cu aceeași ocazie pentru toți. Dispozițiile de lege criticate nu aduc atingere drepturilor fundamentale invocate, întrucât durata anterioară expiră la sfârșitul celor 30 de zile pentru care a fost dispusă, după care curge perioada de prelungire de 30 de zile. Chiar dacă data soluționării prelungirii este, pentru mai mulți inculpați, cu mai mult de 5 zile anterioară datei la care expiră cele 30 zile, aceasta nu înseamnă că se produce o ingerință în drepturile inculpaților, întrucât, potrivit art. 242 din Codul de procedură penală, oricând procurorul sau inculpații pot solicita revocarea/înlocuirea arestării preventive, în cazul în care temeiurile anterioare se schimbă ori dispar.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 236 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală este neîntemeiată. Arată că textele de lege criticate, coroborate cu celelalte dispoziții incidente în materie, sunt clare, neexistând niciun dubiu cu privire la data de la care curge prelungirea arestării preventive. Astfel, prelungirea măsurii se execută după expirarea duratei de timp pentru care măsura a fost dispusă inițial, chiar dacă soluționarea cererii de prelungire are loc înainte de expirarea duratei anterioare, motiv pentru care dispozițiile de lege criticate nu aduc nicio atingere prevederilor constituționale ale art. 23, art. 25, art. 26, art. 41 și art. 53. Consideră că art. 39 din Legea fundamentală nu este incident în cauza de față.

9. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile art. 236 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală sunt constituționale. Referitor la critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 23, ale art. 25, ale art. 26 și ale art. 53 din Constituție, opinează că aceasta nu poate fi reținută. În acest sens, arată că arestarea preventivă este cea mai aspră măsură preventivă privativă de libertate și presupune lipsirea de libertate a inculpatului pe o durată de 30 de zile, care poate fi prelungită succesiv, fără ca durata totală să depășească 180 de zile. Această măsură, prin natura ei, aduce o gravă atingere dreptului la libertate al individului, motiv pentru care au fost prevăzute garanții constituționale, fiindu-i consacrate dispozițiile art. 23 alin. (4)—(9). De fapt, dispozițiile de lege criticate reprezintă chiar aplicarea în Codul de procedură penală a prevederilor art. 23 alin. (5) din Legea fundamentală. De altfel, temerea autorului excepției referitoare la durata prelungirii arestării preventive este acoperită de garanția constituțională instituită prin teza finală a acestui text constituțional, preluată în Codul de procedură penală în alin. (4) al art. 236, care stipulează că „*Durata totală a arestării preventive a inculpatului în cursul urmăririi penale nu poate depăși un termen rezonabil și nu poate fi mai mare de 180 de zile*”. Caracterul excepțional al măsurii arestării preventive este recunoscut inclusiv la nivel de principiu procesual penal, prin art. 9 alin. (2) din Codul de procedură penală, potrivit căruia „*Orice măsură privativă sau restrictivă de libertate se dispune în mod excepțional și doar în cazurile și în condițiile prevăzute de lege*”. În plus, legiuitorul a reglementat într-o manieră amplă condițiile de luare, prelungire și menținere a acestei măsuri preventive. Mai mult decât atât, garanțiile procesual penale sunt extinse în alin. (4) și (5) ale art. 9, fiind instituite atât obligația organelor judiciare de a dispune revocarea măsurii și, după caz, punerea în libertate a celui arestat, atunci când se constată că o măsură privativă de libertate a fost dispusă în mod nelegal, cât și dreptul celui astfel vătămat la repararea pagubei suferite. Ca urmare, consideră că, deși măsura arestării preventive reprezintă în sine o ingerință în drepturile și libertățile fundamentale ale individului, dispozițiile art. 236 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală respectă rigorile constituționale. În fine, opinează că prevederile art. 39 și ale art. 41 din Legea fundamentală nu au incidență în cauză.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 236 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins:

„(2) *Prelungirea arestării preventive a inculpatului se poate dispune pentru o durată de cel mult 30 de zile.*

(3) *Judecătorul de drepturi și libertăți poate acorda în cursul urmăririi penale și alte prelungiri, fiecare neputând depăși 30 de zile. Dispozițiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător.*”

13. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 23 referitor la libertatea individuală, ale art. 25 privind dreptul la liberă circulație, ale art. 26 referitor la viața intimă, familială și privată, ale art. 39 privind libertatea întrunirilor, ale art. 41 referitor la dreptul la muncă și ale art. 53 privind condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 236 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală nu aduc nicio atingere prevederilor constituționale ale art. 23 referitor la libertatea individuală, întrucât din ansamblul reglementărilor în materie de arestare preventivă a inculpatului în cursul urmăririi penale reiese, fără niciun echivoc, data de la care începe să curgă termenul de prelungire a măsurii arestării preventive.

15. Astfel, Curtea reține că, în cursul urmăririi penale, la propunerea motivată a procurorului, judecătorul de drepturi și libertăți poate dispune luarea măsurii arestării preventive față de inculpat pentru un termen de cel mult 30 de zile [art. 226 alin. (1) și alin. (2) teza întâi din Codul de procedură penală], care începe să curgă de la data punerii în executare a măsurii față de inculpatul arestat preventiv [art. 233 alin. (2) din Codul de procedură penală]. Durata reținerii nu se deduce din durata arestării preventive [art. 226 alin. (2) teza a doua din Codul de procedură penală]. Potrivit art. 2 alin. (4) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, *„arestarea preventivă se execută numai în baza mandatului de arestare preventivă, emis potrivit dispozițiilor Codului de procedură penală”*. Dacă în cazul celorlalte măsuri preventive, privative sau neprivative de libertate — reținerea, controlul judiciar, controlul judiciar pe cauțiune și arestul la domiciliu —, ordonanța procurorului sau, după caz, încheierea motivată a judecătorului sau a instanței de judecată reprezintă temeiul executării acestora, în cazul arestării preventive, mandatul de arestare reprezintă singurul temei al executării ei. Ziua și ora punerii în executare a mandatului de arestare preventivă se consemnează într-un proces-verbal de către organul de poliție însărcinat cu punerea în executare. Măsura arestării preventive luate față de inculpat în cursul urmăririi penale încetează de drept la expirarea termenului de cel mult 30 de zile stabilit de judecătorul de cameră preliminară. Acesta este un termen substanțial, astfel că se calculează pe zile pline, potrivit art. 271 din Codul de procedură penală, care prevede

că, *„în calculul termenelor privind măsurile preventive sau orice măsuri restrictive de drepturi, ora sau ziua de la care începe și cea la care se sfârșește termenul intră în durata acestuia”*.

16. În cazul în care procurorul formulează propunere de prelungire a măsurii arestării preventive, judecătorul de drepturi și libertăți, soluționând propunerea, poate să o admită ori să o respingă ca fiind inadmisibilă sau neîntemeiată. Propunerea de prelungire a măsurii arestării preventive poate fi admisă atunci când este întrunită cel puțin una dintre cele două situații prevăzute de art. 234 alin. (1) din Codul de procedură penală, și anume temeiurile care au determinat arestarea inițială impun în continuare privarea de libertate a inculpatului sau au apărut temeiuri noi care justifică prelungirea măsurii. Admițând propunerea de prelungire a arestării preventive, judecătorul de drepturi și libertăți dispune, în consecință, prelungirea măsurii arestării preventive pentru durata solicitată de procuror sau pentru o durată mai scurtă, dar nu mai mult de 30 de zile. La cererea procurorului, în cursul urmăririi penale, pot fi dispuse mai multe prelungiri succesive ale arestării preventive, fiecare neputând depăși 30 de zile, iar cumulativ — un termen rezonabil și fără ca durata totală a arestării preventive a inculpatului în cursul urmăririi penale să depășească 180 de zile [art. 236 alin. (2)—(4) din Codul de procedură penală].

17. Curtea reține că propunerea de prelungire a măsurii arestării preventive se soluționează prin încheiere motivată, pronunțată în camera de consiliu, care poate fi atacată cu contestație de către inculpat și procuror în termen de 48 de ore de la data pronunțării, pentru cei prezenți, sau de la comunicare, pentru cei lipsă. În caz de admitere a propunerii de prelungire a arestării preventive, legea nu mai prevede emiterea unui nou mandat de arestare preventivă de către judecătorul de drepturi și libertăți. Temeiul legal al menținerii în stare de arest a inculpatului îl constituie mandatul de arestare preventivă emis inițial și, eventual confirmat, a cărui durată va fi prelungită exclusiv prin dispozițiile încheierii date de judecătorul de drepturi și libertăți, care se comunică și locului de detenție. Propunerea de prelungire se depune de către procuror la judecătorul de drepturi și libertăți cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive [art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală] — din rațiuni de bună administrare a justiției, și anume pentru asigurarea dreptului la apărare al inculpatului, pentru ca judecătorul să aibă timpul necesar pentru studierea dosarului și pentru soluționarea unei eventuale contestații a procurorului înainte de expirarea duratei arestării preventive — fără a fi afectat în vreun fel termenul pentru care a fost dispusă măsura și care continuă să curgă până la împlinirea duratei stabilite cu autoritate de lucru judecat. Termenul de cel mult 30 de zile pentru care se dispune prelungirea arestării preventive a inculpatului curge în continuarea termenului inițial, cu respectarea dispozițiilor art. 271 din Codul de procedură penală, mai sus menționate. Așadar, prelungirea măsurii arestării preventive intervine în momentul la care expiră durata anterioară, astfel că judecătorul de drepturi și libertăți, admițând propunerea de prelungire a măsurii, stabilește, prin încheiere motivată, și data de la care curge termenul de prelungire sau oferă suficiente repere pentru determinarea acestei date. Prin urmare, dispozițiile de lege criticate, coroborate cu celelalte dispoziții incidente în materia prelungirii măsurii arestării preventive, sunt clare, neexistând niciun dubiu cu privire la data de la care începe să curgă termenul de prelungire. Astfel, prelungirea măsurii se execută după expirarea duratei de timp pentru care măsura a fost dispusă inițial, deși soluționarea cererii de prelungire are loc înainte de expirarea duratei anterioare.

18. De asemenea, Curtea constată că cele arătate mai sus se aplică și atunci când în aceeași cauză se găsesc mai mulți inculpați arestați pentru care durata arestării preventive expiră la date diferite, situație în care procurorul poate sesiza judecătorul de drepturi și libertăți cu propunerea de prelungire a arestării

preventive pentru toți inculpații [art. 234 alin. (5) din Codul de procedură penală]. Chiar dacă data soluționării propunerii de prelungire a măsurii arestării preventive este pentru unii inculpați cu mai mult de 5 zile anterioară datei la care expiră durata arestării preventive, aceasta nu înseamnă că se produce o ingerință în drepturile acelor inculpați, având în vedere că atât procurorul, cât și inculpații înșiși pot solicita revocarea măsurii arestării preventive sau înlocuirea acesteia cu o altă măsură preventivă, potrivit art. 242 din Codul de procedură penală, în cazul în care au încetat temeiurile care au determinat luarea și,

eventual, prelungirea măsurii ori au apărut împrejurări noi din care rezultă nelegalitatea acesteia.

19. Curtea observă că prevederile art. 25, ale art. 26, ale art. 39 și ale art. 41 din Constituție nu sunt aplicabile în cauza de față.

20. În ceea ce privește pretinsa încălcare, prin dispozițiile de lege ce fac obiectul excepției, a art. 53 din Legea fundamentală, aceasta nu poate fi reținută, întrucât prevederile constituționale invocate sunt aplicabile numai în ipoteza în care există o restrângere a exercițiului drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, restrângere care nu s-a constatat.

21. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Adrian Marcu în Dosarul nr. 1.591/107/2015 al Tribunalului Alba — Secția penală și constată că dispozițiile art. 236 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Alba — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 martie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea stemei comunei Maliuc, județul Tulcea

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 10 alin. 2 din Legea nr. 102/1992 privind stema țării și sigiliul statului,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — (1) Se aprobă stema comunei Maliuc, județul Tulcea, prevăzută în anexa nr. 1.

(2) Descrierea și semnificațiile elementelor însumate ale stemei sunt prevăzute în anexa nr. 2.

(3) Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU

DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:

Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării
regionale și administrației publice,

Vasile Dîncu

București, 4 mai 2016.
Nr. 342.

STEMA
comunei Maliuc, județul Tulcea

DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE
elementelor însumate ale stemei comunei Maliuc,
județul Tulcea

Descrierea stemei

Potrivit anexei nr. 1, stema comunei Maliuc se compune dintr-un scut triunghiular cu marginile rotunjite, tăiat în furcă răsturnată.

În partea dreaptă, în câmp roșu, se află un mănunchi de spice de grâu din care iese un caduceu, totul de aur.

În partea stângă, în câmp albastru, se află un vultur de argint în zbor, văzut din profil.

În vârful scutului, în câmp de argint, se află valuri albastre, în care înoată un pește de argint, spre dreapta.

Scutul este timbrat de o coroană murală de argint cu un turn crenelat.

Semnificațiile elementelor însumate

Spicele de grâu simbolizează una din ocupațiile de bază ale locuitorilor, agricultura.

Caduceul reprezintă activitatea economică din zonă, comerțul.

Vulturul face referire la denumirea satului Vultur, ce aparține comunei.

Valurile reprezintă hidrografia comunei și satelor aflate pe brațul Sulina, iar peștele simbolizează o altă ocupație de bază a locuitorilor, pescuitul.

Coroana murală cu un turn crenelat semnifică faptul că localitatea are rangul de comună.

*) Anexa nr. 1 este reprodusă în facsimil.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
privind aprobarea modelului steagului orașului Cernavodă,
județul Constanța

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 2 alin. (2) și art. 3 alin. (4) din Legea nr. 141/2015 privind arborarea și folosirea de către unitățile administrativ-teritoriale a steagurilor proprii,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — (1) Se aprobă modelul steagului orașului Cernavodă, județul Constanța, prevăzut în anexa nr. 1.

(2) Descrierea și semnificațiile elementelor însumate ale modelului steagului sunt prevăzute în anexa nr. 2.

(3) Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

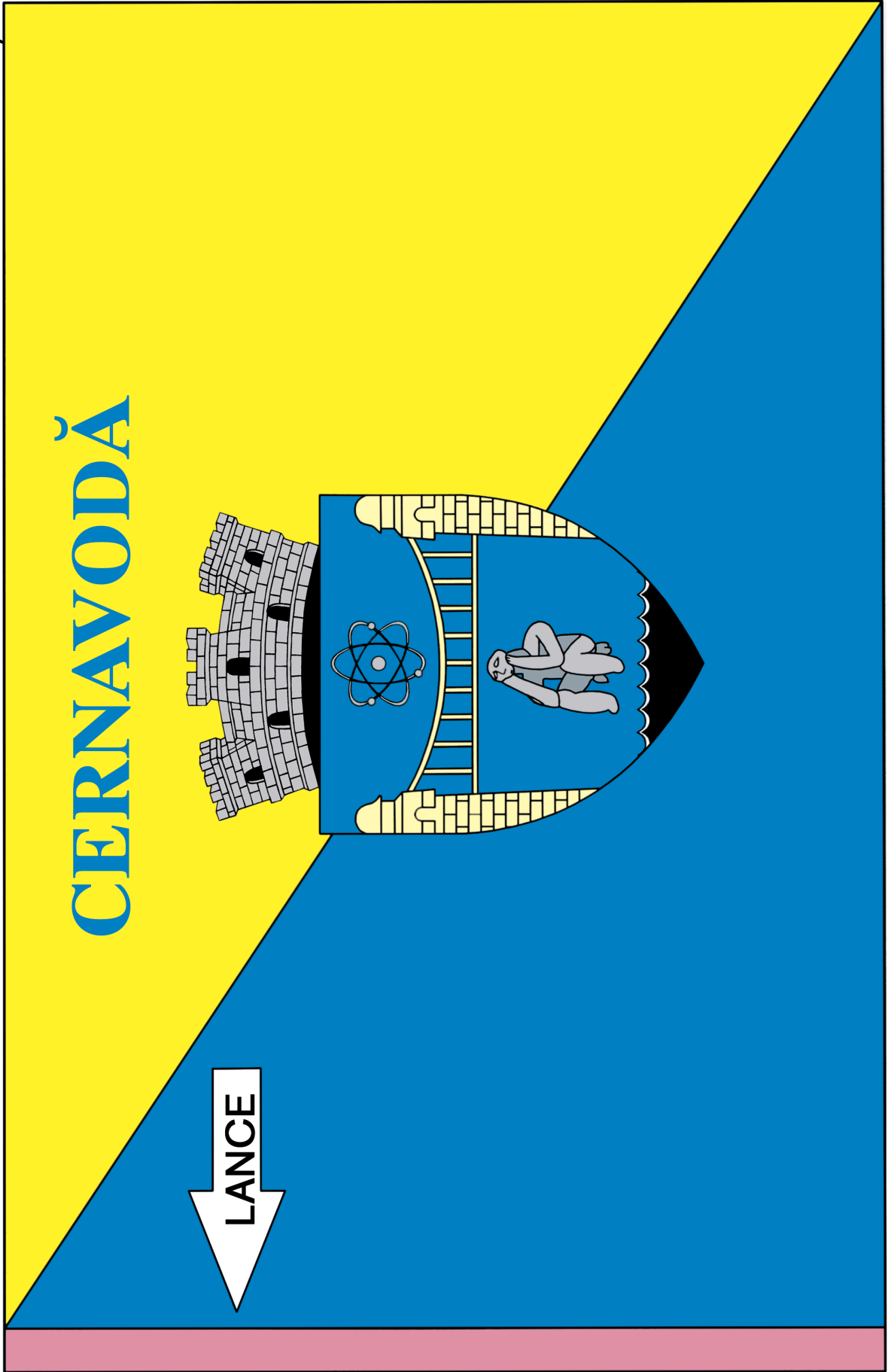
PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării
regionale și administrației publice,
Vasile Dîncu

București, 8 iunie 2016.
Nr. 418.

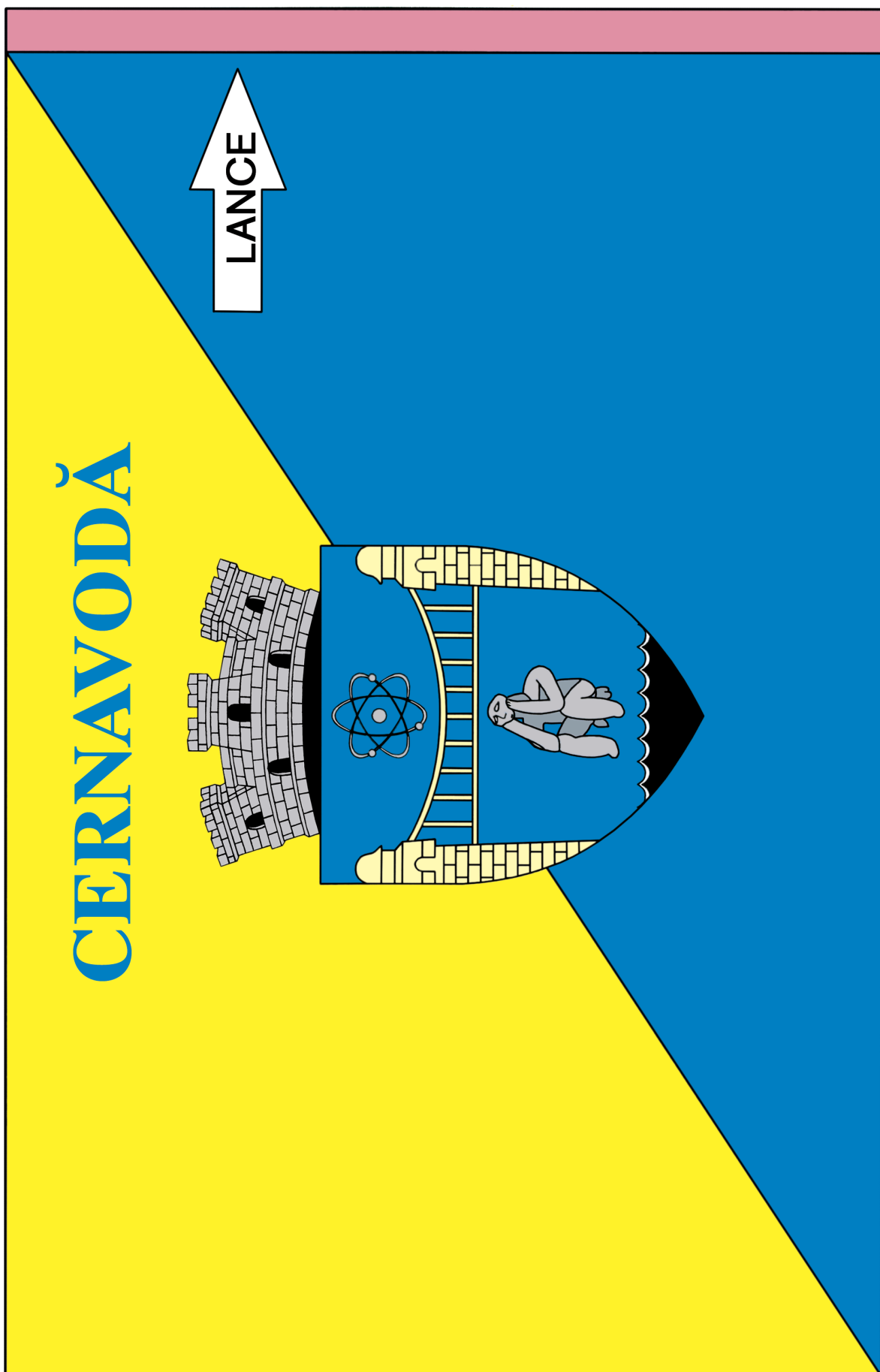
STEA GUL
oraşului Cernavodă, judeţul Constanţa

faţă

*) Anexa nr. 1 este reprodusă în facsimil.

verso

DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE
elementelor însumate ale modelului steagului orașului Cernavodă, județul Constanța

Descrierea steagului

Potrivit anexei nr. 1, modelul steagului este o pânză din mătase, dreptunghiulară, cu laturile proporționale 2:3, în două culori: galben și albastru, dispuse pe diagonală: stânga sus — dreapta jos.

În partea superioară, central, pe fond de culoare galbenă, se regăsește denumirea unității administrativ-teritoriale Cernavodă, inserată cu fonturi de culoare albastră.

În partea centrală, la mijloc, este amplasată stema orașului Cernavodă.

Lancea va fi amplasată în partea dreaptă, privit din față, pe culoarea albastră.

De asemenea, însemnele sunt imprimate pe ambele fețe ale steagului (avers-revers).

Semnificațiile culorilor reprezentate

Albastrul simbolizează puritatea și cinstea, iar galbenul este simbolul forței, al bogăției și al purității. Totodată, galbenul este culoarea holdelor de grâu copt.

Toate aceste calități caracterizează locuitorii orașului Cernavodă.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE
ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE ȘI CERCETĂRII ȘTIINȚIFICE

ORDIN

pentru aprobarea listei nominale a beneficiarilor Legii nr. 269/2004 privind acordarea unui ajutor financiar în vederea stimulării achiziționării de calculatoare, pentru anul 2016

În temeiul art. 4 din Legea nr. 269/2004 privind acordarea unui ajutor financiar în vederea stimulării achiziționării de calculatoare, cu modificările și completările ulterioare, al art. 4, art. 9 alin. (3) lit. c) și art. 10 alin. (1) din Normele metodologice pentru aplicarea Legii nr. 269/2004 privind acordarea unui ajutor financiar în vederea stimulării achiziționării de calculatoare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2004, cu modificările și completările ulterioare, și al Procesului-verbal al Comisiei centrale numite prin Ordinul ministrului educației naționale și cercetării științifice nr. 3.736/2016*) încheiat în data de 31 mai 2016, precum și al prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 44/2016 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale și Cercetării Științifice,

ministrul educației naționale și cercetării științifice emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Se aprobă Lista nominală a beneficiarilor Legii nr. 269/2004 privind acordarea unui ajutor financiar în vederea stimulării achiziționării de calculatoare, cu modificările și completările ulterioare, pentru anul 2016, cuprinzând 12.024 de beneficiari, potrivit anexei**), care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) Venitul maxim brut lunar pe membru de familie, pentru care se acordă ajutorul financiar beneficiarilor prevăzuți în anexă, este de 150 lei.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — Direcția generală juridic, Direcția generală învățământ superior, Direcția generală învățământ preuniversitar, Direcția generală buget-finanțe, Direcția patrimoniu și achiziții, Direcția minorități și Unitatea pentru tehnologia informației în educație vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

p. Ministrul educației naționale și cercetării științifice,

Gigel Paraschiv,
secretar de stat

București, 31 mai 2016.
Nr. 3.892.

*) Nerepublicat la data emiterii prezentului ordin.

**) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 450 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2016 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2016 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

